

จดหมายตอบ “หนูชมพู” จากคุณครูไม่ใหญ่

สวัสดีหนูชมพู หนูน้อยมหัศจรรย์

ครูไม่ใหญ่ขอขอบใจหนูมากสำหรับจดหมายที่
คัดลายมือมาเป็นอย่างดี ลายมือของหนูสวยมากๆ เลย จดหมาย
ที่หนูเขียนมาแบ่งปันประสบการณ์นั้น ครูไม่ใหญ่ก็ขอนำไป
แบ่งให้เด็กๆ ทุกคนได้อ่านกันด้วย เพราะว่าโลกของเรา
อยู่ได้ด้วยการแบ่งปัน ทั้งรอยยิ้ม ความรัก และสิ่งดีๆ
เหมือนดวงตะวันที่แบ่งปันแสงสีทองให้กับทุกๆ ชีวิต

ครูไม่ใหญ่เองทั้งในตัวหนูขมพู นับตั้งแต่หนูเกิดมาเลยก็ว่าได้ เพราะหนูบอกว่านั่งขัดสมาธิตั้งแต่อยู่ในท้องแม่ อย่างนี้คงจะสมาธิดีมาตั้งแต่เกิดทีเดียว แล้วการมีสมาธิดีนี่เองที่ทำให้หนูเฉลียวฉลาด อ่านออกเขียนได้ ท่องศัพท์ภาษาอังกฤษได้ ตั้งแต่ยังตัวน้อยๆ ต่างจากเด็กคนอื่นที่มีอายุไล่เลี่ยกัน แล้วการที่หนูชอบอ่านหนังสือธรรมะจนปรุ อย่างนี้ก็คงเป็นนิสัยที่สั่งสมมาข้ามชาติแล้ว ครูไม่ใหญ่คิดว่าชาติก่อนหนูคงเคยเป็นพระอย่างแน่นอน จึงทำให้คุณเคยกับสิ่งเหล่านี้มาก

สำหรับองค์พระและดวงแก้วใสๆ ที่หนูเห็นขณะนั่งสมาธิ นั้นก็หมายความว่าสมาธิของหนูดีมาก ครูไม่ใหญ่อยากจะให้ หนูรักษาดวงแก้วนี้เอาไว้ เพราะหมายถึงดวงใจที่ใสบริสุทธิ์ สมาธิมีประโยชน์มาก จะช่วยประสานใจให้สมาชิกทุกคนภายใน ครอบครัวมีความสุข และสมาธิก็ยังจะช่วยรักษาความเก่งของหนู เอาไว้ได้อีกด้วย โดยเฉพาะเกรด 4 ที่หนูทำได้ทุกวิชา ถ้าหาก มีสมาธิมั่นคง หนูก็จะเป็นคนเก่งตลอดไปนะลูกนะ สมาธิเป็นเรื่องสำคัญมากที่คนส่วนใหญ่มักจะละเลยเรื่องนี้กันมานาน ไม่ได้ให้ความสำคัญนักทั้งที่เป็นสิ่งสำคัญสำหรับชีวิตเลยทีเดียว ครูไม่ใหญ่ดีใจด้วยที่หนูได้ค้นพบสิ่งดีๆ ตั้งแต่ตัวยังเล็กๆ แบบนี้

อันที่จริงแล้วเด็กๆ อย่างหนูจะสามารถนั่งสมาธิได้
ง่ายกว่าผู้ใหญ่หลายเท่า เพราะว่ามันไม่ค่อยมีเรื่องอะไรให้คิดมาก
เนื่องจากไม่ต้องกังวลเกี่ยวกับการทำมาหากินและการพบปะ
ผู้คนมากมาย และยังมีใจที่ใสบริสุทธิ์อยู่ เพราะฉะนั้นเราก็
ต้องฝึกกันตั้งแต่เด็กนะลูกนะ อย่าไปฝึกกันตอนโตแล้ว เพราะ
จะช้ากว่า ต้องฝึกกันตั้งแต่ตอนนี้ แล้วอย่าไปคิดว่าอายุนานนี้
จะต้องมีแต่เล่นสนุกเท่านั้น

ครูไม่ใหญ่เคยพาเด็กๆ นั่งสมาธินะ เด็กๆ ก็สนใจมากเลย เล่นกันรุนแรงขนาดฝ่าห้องพังทีเดียวนะ แต่ครูไม่ใหญ่ก็ชอบดูเด็กๆ สน ขอเพียงแต่ไม่ตี้อ ถ้าสนใจจะน่ารัก แต่ถึงจะสนใจอย่างไร พอถึงเวลานั่งสมาธิทุกคนก็จะมาพร้อมเพรียงกันเพื่อปฏิบัติธรรม ทำนั้งของแต่ละคนก็ไม่ธรรมดาเลย นั่งกันไปเหยียดแข้งเหยียดขาแต่หลับตานะ เอามือจับกันด้วยเวลานั่งสมาธิอย่างกับส่งพลังจิต พลัง Super จักรวาล ครูไม่ใหญ่ก็ถามว่า ทำไมเวลานั่งหลับตาหนูๆ จะต้องเอามือจับกันด้วย เขาก็บอกว่า ผมอยากจะทำอะไรหรือเปล่านะ นี่ยกขึ้นไปครูไม่ใหญ่ก็ยังทำอยู่เลย

ปิดท้ายจดหมายฉบับนี้ ครูไม่ใหญ่ก็ขอขอบใจสำหรับ คำอวยพรของหนู และขอฝากเอาไว้ว่า ตอนเราเป็นเด็กเราจะ รู้สึกว่าทำไมวันคืนถึงผ่านไปช้าเหลือเกิน แต่พอโตขึ้นแล้วก็จะ รู้สึกว่าเวลาผ่านไปเร็วมาก เพราะฉะนั้นรีบสิ่งสมความดีกัน เข้าไว้นะลูก ถ้าใครได้สั่งสมบุญกันตั้งแต่เล็ก นึกย้อนหลังกลับไป เมื่อไรก็จะมีอุปสรรคปัดไป ถ้าหากว่าหนูโตขึ้น เราจะมีอุปสรรค กันทีเดียวที่ได้ทำบุญกันตั้งแต่ยังเยาว์วัยหรือมีวีรกรรมอะไรที่ดีๆ ที่เป็นความดี เป็นต้นบุญต้นแบบของโลก ก็ให้หนูจดเอาไว้ใน สมุดบันทึก เมื่อโตขึ้นหนูจะได้กลับมาอ่านและมีความสุขใจ ตลอดไป

ครูไม่ใหญ่ขอฝากความระลึกถึงคุณพ่อและคุณแม่ของหนูด้วยนะ

ครูไม่ใหญ่'

